

ODĂ SFINXULUI

Ion Iancu Vale

„Poarta Bucegilor”, orașul Bușteni, ni s-a „deschis”, în acel glacial 28 noiembrie 2013 (zi în care, după cum se știe, în fiecare an, deasupra Sfinxului românesc Soarele creează o piramidă energetică) asaltată de ceață și de un vânt înspicat, supărător. Deloc încântați, dar nu dezarmați, noi cei trei Profesorul, Inginerul și Poetul am purces cu telecabina către Sfinx survolând pădurea imensă de conifere, înzăpezită, pe care o ghiceam înfrigurată și ea. Cabina urca în zumzetul sacadat al rotelor ce o antrenau pe cablurile groase de oțel, plină de turiștii ce ne gândeam temători la ce va să fie sus acolo pe platoul Bucegilor, când, ca la un semnal, aproape de penultimul stâlp al telefericului am intrat, parcă, într-un alt fel de spațiu. Cerul s-a luminat brusc și soarele a năvălit în interiorul cabinei printr-o puzderie de săgeți calde, binefăcătoare, producând în interiorul rece, instantaneu, un murmur general de neașteptată și plăcută surpriză.

Ieșind din stația telecabinei, am pornit voinicește și în liniște la drum, singurul zgomot care ne însoțea fiind , scârțâitul zăpezii sub bocancii noștri. Înaintam fără grabă, dar eficient, în pofida ranițelor ce le purtam în spinare.

La un moment dat am zărit cușma dacică a Sfinxului, relevându ni-se în continuare, pas cu pas, pe măsură ce înaintam, profilu-i grav și hotărât.

După ce am depășit Babele, ne-am oprit, în sfârșit, la câțiva metri de megalitul impunător, misterios, controversat și unic.

Eram lângă Sfinx. Era cald, bine și o pace ca de început de lume. Vântul adia, aici, blând și soarele dogorea ca vara, scânteind feeric în zăpada ce acoperea întinsurile, munții, văile, tronând majestuos din înaltul cerului imens transparent și albastru.

Mi-am scos fularul și căciula năpădit de senzații vechii, răvășitoare, (de poet, de om al muntelui și prospector geolog adevărat, convins și loial) ce le credeam atrofiate de mediul nociv, otrăvitor al „civilizației” citadine, în care rugineam de peste două decenii, și care mă năpădeau, iarăși, aproape fluide.

Duhul Muntelui era, din nou, cu mine și în mine, în creierul și în inima mea frumos, mândru, invincibil etern și patern.

Noi cei trei, veniți din Cetatea Chindiei, am fost printre primii care am ajuns la Sfinx, dar pe măsură ce timpul trecea se adunau tot mai mulți oameni, veniți de cine știe unde, bărbați și femei în vârstă, tineri și copii. Am văzut printre ei și câțiva invalizi și am admirat performanța acestora de a fi ajuns în acest loc.

Fiecare și-a căutat un loc, s-a așezat, s-a întins cu fața în sus, ori pur și simplu a rămas în picioare, contemplativi.

Fiecare privea spre Soare, spre același Soare pe care, dincolo de Timp, îl scrutează și Sfinxul, fără conținere.

Dar, mai ales, fiecare tăcea cu gândurile cu problemele și cu dorințele lui. Se tăcea, ca într-un templu.

Cineva spunea că „O rugăciune adâncă înseamnă o tăcere adâncă”. La un asemenea moment eram martor acum, în acest templu natural fără coloane, ziduri ori acoperiș și în care nimeni nu vocifera, nimeni nu perora.

Și, Doamne, câtă diferență între fiestele de import, procesiunile sau demonstrațiile zgomotoase, impregnate de vulgarități, chiote, vaete și lozinci ipocrite (cu care, cotidian, suntem bulversați din ce ce în ce mai des și pe multiple căi) și această odă de adulație, închinată cu sinceritate și speranță Creatorului, Soarelui și Sfinxului...

La plecare, într-un impuls de moment, am dislocat, de la baza magicului și sfânt conglomerat, câteva, mici, fragmente de rocă (din care am dăruit și tovarășilor mei de drum). Un domn distins și alb în cap, văzând acest lucru, m-a apostrofat zicându-mi cu reproș „Dacă ar face, la fel ,toți, care vin pe aici?”

Nu am făcut nici o remarcă, am bâiguit doar, vinovat, câteva cuvinte neinteligibile și pe loc am parafrizat, în gând, o „rugă” foarte cunoscută nouă:

„Sfinxule, Măria Ta/ Te rog nu te supăra/ Dacă-ți iau o piatră, ție/ Sacră pavază să-mi fie/ Cât trăesc, și-n veșnicie.!”

Și sunt sigur că Măria Sa, Sfinxul, nu s-a supărat.

Târgoviște

3 ianuarie 2014

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.